

A Magyarországi Unitárius Egyház választási nyilatkozata

Kedves Unitárius Testvéreim!

A Magyarországi Unitárius Egyház magasztos hitelveinek szellemiségében tisztelettel és szeretettel fordulok híveinkhez a 2006. évi parlamenti választások alkalmából, szem előtt tartva hazánk, társadalmunk és egyházunk jövőjét.

„mi nem vagyunk a meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk”! Zsid:10,39

Őszinte szeretettel és örömmel köszöntelek mindnyájukat, és a zsoltáriróval mondom: segíts most Uram, mert ha népünknek valaha is volt szüksége segítségre, úgy most létünk legmélyebb tudatával érezzük, hogy szükségünk van megtartó erődre, és egységbe tömörítő szeretetedre. Magyarságunk és hitéletünk mélypontra került, de nem volnánk Istenhívó áldott keresztények, ha csak egy percig is engednénk, hogy a kétségek úrrá legyenek rajtunk. Eppen ezért meg kell mutassuk nem csupán a világnak, hanem inkább önmagunknak, hogy ha kicsik is vagyunk, ha kevesen is vagyunk, de nem vagyunk erőtlenek. 438 éves történelmi múltunk, küzdelmes jelenünk a bizonyosság, hogy bárhol a világban, a hazánkról leszaggatott részekben is kivettük a részünket abból a hatalmas múból, amit a kereszténység kultúrtörténelemnek nevez. Mi egy olyan népnek vagyunk fiai és leányai, akik ezer éve azt hangoztatjuk, hogy: „mi testvérek vagyunk mind emberek, törvényünk egy a szeretet, célunk is egy a munkában, boldog föld, Isten országa”. Aki hitvallását, így tudja megfogalmazni, az jobban odafigyel testvéreire, az emberre, rokonra, jó barát-

ra. De sok testvérünket áldatlan kezek elszakítottak a hazától, aminek az lett a következménye, hogy szülők szakadtak el gyermeküktől, unokáinktól, a testvérek a testvéruktól, a rokonok a rokonoktól, hogy határon túli magyarjaink és utódaik tömegesen vándorolnak ki, s a menekülés riadalmát nem csitítja sem élet sem halál, sem az imádságos kezeket idéző gótikus templomaink tornyai, sem a kopjafás temetők, sem a kínnal és vejtékkel felépített családi házak. Határon túli múltunk Európa és a Világ múltjának is része, és ez ma már tény és bebizonyosodott valóság.

Sajnálatos módon fájdalommal tapasztaljuk, hogy manapság a magukat világmegváltónak kikiáltó szervezetek nem csupán kintől, de főleg bentől bomlasztják nemzeti és hitbeli egységünket.

Ezért van szükség, hogy mindenki elmenjen szavazni, és lelkiismeretének engedelmessé válassza a legmegfelelőbbet, aki biztosíték lehet a keresztény értékrend megvalósítására, nemzeti értékeink megtartására, egyházi ingatlanjaink mielőbbi rendezésére, a hitélet zavartalan gyakorlására, és a határon túli testvéreink nemzeti identitásának megtartására.

Jelenünk nehéz, mert szomorúvá teszi a múlt, de hisszük, hogy kereszténységünk igazi kereszténység, segítő és önfeláldozó, egymásért élő kereszténység, mert az Jézus evangéliumából táplálkozik. És mi nem a meghátrálás és a feledés emberei vagyunk, hanem a hitéi, hogy továbbra is életünk legyen, hitünk legyen és egységes jövőnk legyen.

Budapest, 2006. március 18.

Rázmány Csaba unitárius püspök

Pro Urbe-díj Török Áron ny. lelkésznek

Örömmel szereztünk tudomást arról, hogy Sepsiszentgyörgy városi tanácsa Török Áron nyugdíjas unitárius lelképásztort méltónak találta a Pro Urbe-díjra.

Valóban ő a legidősebb, Sepsiszentgyörgyön szolgáló lelképásztor. Nem véletlen, hogy azt írjuk róla: „szolgáló” lelképásztor, mert a jelenben is hűséggel végzi a kórházban a betegek lelki gondozását. Igen, az egész életét szolgálatnak tekintette, Isten dicsőségére és népe javára.

Török Áron egy Homoród menti kicsi székely faluban, Homoródszentpálon született 1925. augusztus 3-án földműves családban. Elemi iskoláit szülőfalujában végezte, hiszen abban az időben még bővebben volt gyermekáldás falvainkban. Tizenöt éves, amikor 1940-ben beiratkozik a Báró Orbán Balázs Unitárius Gimnáziumba Székelykeresztúron. (...) 1944-ben, tizenkilenc évesen katonai szolgálatra hívják. Megkezdődött számára is a szenvedésekkel teljes szomorú út. A II. világháború vége felé közeledik, és a fiatal leventekatonának kilenc hónapig tartó keserű út jutott: Pécs, Sárvár, Vasvár. Török Áron nem nyugat felé veszi az útirányt, hanem vissza a faluba, vállalva az 500 km-es gyalogutat a szó igazi értelmében, sárban, vízben, étlen-szomjan! Hazaérkezve tanulmányait folytatja, és 1946-ban érettségizik Székelyudvarhelyen. 1947-ben beiratkozik a kolozsvári Unitárius Teológiára, és 1951-ben jeles

eredménnyel el is végzi azt. Három évig Lupényban és Vulkánban, a bányászvidéken végzi a lelkészi szolgálatot. Életének igen szép időszaka (mostoha körülmények között) 1954—1972, az Enlakán töltött szolgálata.

Családot alapít, feleségül veszi Domokos Klára tanítónőt. Rövid ideig Szentábrahámon lelképásztor, majd 1973-ban az unitárius püspök felkérésére vállalja el a sepsiszentgyörgyi unitárius gyülekezetben a lelképásztori állást. A gyülekezet egyhangúlag megválasztja. Sepsiszentgyörgyön teljesedett ki többre hivatottsága. Eredeményes szolgálatának néhány mutatója: 1973-ban 1200 unitárius lelket talál a városban, 1988-ban 3500 gyülekezeti tagot ad át az őt követő lelképásztor gondozásába. (...) A gyülekezet növekedik, gyarapodik, és meglátja, hogy templomra van szükség. 1991-ben megkezdik a templom építését, és 1998-ban befejezik, áll a templom és a torony. (...) Nagyon röviden ismételtlen csak annyit írunk le, hogy a több mint nyolcvan esztendő megélt Török Áron az életét szolgálatnak tekintette. Lehet-e Istentől nagyobb megbízatást teljesíteni?! Nem!

Legyen e kitüntetés alkalmával a végső üzenet: „Légy hív mindhalálig, és néked adom az életnek koronáját.” (Ján. Jel. 2:10/b)

Incze Sándor nyug. ref. esperes